

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ . . . . δρ. 12.—	Ἐτησίᾳ . . . . φρ. 15.—
Ἐξάμηνος . . . . > 6,50	Ἐξάμηνος . . . . > 8.—
Τρίμηνος . . . . > 3,50	Τρίμηνος . . . . > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Θέλλα προηγουμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Νοεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 51

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Πρὶν φύγουμε, ὁ Ματτίας κι' ἐγὼ συζητήσαμε πολὺ τὸ δρομολόγιό μας, γιὰτὶ τὸν εἶχα μάθει νὰ διαβάξῃ τοὺς χάρτες καὶ δὲν φαντάζονταν πιά πὼς τὰ διαστήματα εἶναι πρὶς μακρινὰ γιὰ τὰ πόδια ποὺ κάνουν τὸ δρομολόγιο, παρὰ γιὰ τὸ δάκτυλο ποὺ πηγαίνει, στὸ χάρτη, ἀπὸ μιὰ πόλιν 'ς ἄλλη... Κι' ἀφοῦ ζυγίσαμε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ἀποφασίσαμε, ἀντὶ νὰ πᾶμε κατ' εὐθεΐαν ἀπὸ τὸ Οὐζέλ στὸ Σλαβανό, νὰ περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὸ Κλερμόν. Δὲν θὰ βγαίναμε πολὺ ἀπὸ τὸ δρόμο μας κι' ἔπειτα θὰ βρίσκαμε δουλειὰ στίς λουτροπόλεις, ποὺ ἦταν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ γεμάτες ἀρρώστους: Σλὶν-Νεκτάρ, Μον-Ντόρ, Ρουαγιᾶ κλπ. Τότε ποὺ ἐγὼ ἔκανα τὸν κυλιστὴ, ὁ Ματτίας εἶχε ἀπαντήσῃ ἕναν ἀρκουδιάρη, ποὺ πήγαινε στίς πόλεις ἐκεῖνες κι' ἔλεγε πὼς μπορούσε κανεὶς νὰ βγάλουμε λεπτὰ. Κι' ὁ Ματτίας ἤθελε νὰ βγάλουμε λεπτὰ, γιὰτὶ εὗρισκε πὼς ἑκατὸν πενήντα φράγκα δὲν ἔφθαναν γιὰ τὴν ἀγελάδα. Ὅσο περισσότερα εἶχαμε, τόσο καλύτερη ἀγελάδα θάγοράζαμε κι' ὅσο καλύτερη θὰ ἦταν ἡ ἀγελάδα, τόσο περισσότερο θὰ εὐχαριστιούνταν ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα καὶ μαζί της κι' ἐμεῖς.

Ἐτσι, λοιπὸν νὰ τρεβήσουμε γιὰ τὸ Κλερμόν.

Ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Βέρση, εἶχ' ἀρχίσει νὰ μαθαίνω τοῦ Ματτία γράμματα καὶ νότες. Ἀπὸ τὴ Βέρση στὸ Κλερμόν, ἐξακολούθητα τὴ διδασκαλία.

Ἀλλὰ εἶτε γιὰτὶ δὲν ἤμουν καλὸς δάσκαλος, — πρᾶγμα πιθανώτατο, — εἶτε γιὰτὶ ὁ Ματτίας δὲν ἦταν καλὸς μαθητής, — κι' αὐτὸ ὅχι ἀπίθκνο, — στήν ἀνάγνωστη προέδρευ ἀργὰ καὶ δύσκολα,

καθὼς τὸ εἶπα κι' ἄλλοι. Τοῦ κάκου ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα καὶ κολλοῦσε τὰ μάτια του στὸ βιβλίο: δὲν ἐδιάβαζε παρ' ἄλλ' ἂντ' ἄλλων. Ἡ ἀνάγνωστη ποὺ ἔκανε, τιμοῦσε περισσότερο τὴ φαντασία του παρὰ τὴν προσοχή του.

Καμμιά φορὰ μ' ἔπαιρνε ὁ θυμὸς καί, κτυπώντας τὸ βιβλίο, τοῦ φώναζα δυνατὰ πὼς ἦταν ξεροκέφαλος.

Δὲν ἐθύμωνε μ' ἐκοίταζε μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ του μάτια καί, χαμογελώντας, μοῦ ἔλεγε:

— Ἀλήθεια! τὸ κεφάλι μου δὲν μαλακώνει παρὰ μόνο σὰν τὸ κτυποῦν. Ὁ

ἀπὸ ἄγνοια ὅταν ὁ μαθητής μου εἶχε μιὰ ἀπορία. Ἦταν σχεδὸν σὰ νὰ κοροῖδεα...

Κι' οἱ ἐρωτήσεις... ἔπεφταν βροχή:

— Γιὰτὶ δὲν γράφουν τὴ μουσικὴ μὲ τὸ ἴδιο πάντα κλειδί;

— Γιὰτὶ ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία μιζούρα ἐνὸς κομματιοῦ δὲν ἔχουν πάντα τὸν ἴδιον ἀριθμὸ χρόνων ποὺ ἔχουν κι' οἱ ἄλλες;

— Γιὰτὶ κουργιζοῦν τὸ βιολί 'ς αὐτὰς τίς νότες κι' ὅχι 'ς ἄλλες;

Στὴν τελευταία αὐτὴ ἐρώτησι ἀποκρίθηκα μὲ ἀξιοπρέπεια, ὅτι ἐπειδὴ τὸ βιολί

δὲν ἦταν τὸ ὄργανό μου, δὲν ἐφρόντισαν νὰ μάθω ποτὲ πὼς πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ κουργιζοῦν κι' ὁ Ματτίας δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτα.

Ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μεταχειρισθῶ τὸν ἴδιο τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγω καὶ τίς ἐρωτήσεις ποὺ εἶχαν σχέση μὲ τὰ κλειδιά, μὲ τὸ χρόνο, μὲ τὰ

«Ὁ κ. Ἐσπινασού, ὁ μουσικο-μπαρμπέρης...» (Σελ. 403)

Γαροφόλης, ποὺ δὲν ἦταν κουτὸς, τὸ εἶχε καταλάβει.

Πὼς νὰ βαστάξῃ θυμὸς μπροστὰ σὲ τέτοια ἀπάντησι; Γελοῦσα κι' ἐγὼ καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθοῦσε.

Στὴ μουσικὴ ὅμως δὲν εἶχαν παρουσιασθῇ δυσκολίες, κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὁ Ματτίας εἶχε κάμει τόσο μεγάλες καὶ ἐκπληκτικὰς προόδους, ὥστε ἔφθασε νὰ μοῦ κάνῃ ἐρωτήσεις ποὺ μ' ἔφερναν σὲ ἀμηχανία, γιὰτὶ δὲν ἤξερα νὰ τοῦ ἀποκριθῶ.

Ὁμολογῶ, πὼς αὐτὸ μ' ἐπλήγωνε, μὲ καπείνανε. Γιὰτ' εἶχα πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο τοῦ δασκάλου κι' εὗρισκε, πολὺ ἐξευτελιστικὸ τὸ νὰ μένω ἄφωνος

μπροστὰ. Αὐτὰ ἦταν ἀλυστάτα μουσική, θεωρία τῆς μουσικῆς ἐγὼ ἤμουν καθηγητὴς τῆς θεωρίας ὅταν δὲν ἤξερα λοιπὸν νὰ παντήσω, θὰ ἔκανα, τὸ καταλάβαινα πολὺ καλά, τὸ γόητρό μου καὶ τὸ κύρος μου. Ἐγὼ ὅμως ἐννοοῦσα νὰ τὰ διατηρήσω...

Μιὰ φορὰ ποὺ ρώτησα τὸν θεῖο Γάσπαρο τί εἶναι ὁ γαιάνθραξ, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησι: «Κάρβουνο ποὺ τὸ βρίσκουν μέσα στὴ γῆ». Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἂν καὶ μὲ λιγώτερη πεποίθησι, ἀποκρινόμουν κι' ἐγὼ κάποτε στὸ Ματτία:

— Αὐτὸ εἶν' ἔτσι, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶν' ἔτσι. Εἶναι νόμος.

Ο Ματτίας, με τον χαρακτήρα που είχε δεν ήταν βέβαια ικανός να πάει έναντι του νόμου. Και σώπαινε. Ο τρίτος όμως που μ' έκοιταζε, ανοίγοντας το στόμα κι' ανοίγοντας τα μάτια, δεν μ' έκανε να περηφανεύομαι καθόλου.

Είχαμε τρεις μέρες που φύγαμε από τη Βόρση, όταν ο Ματτίας μου έκανε πάλι μια τέτοια έρωτη. Κι' αντί στο γιατί του να κοιμηθώ δε ν' ξέρω, αποκρίθηκα:

— Γιατί έτσι!

Από τη στιγμή εκείνη έγεινε σκεπτικός κι' όλη την ημέρα δεν μπόρεσα να του πάρω μια λέξη, — παράξενο πράγμα, γιατί του έρετε πάντα να φλυαρή και να γελά.

Τον στενοχώρησα και τον έκανα επιτέλους να μιλήσει.

— Έσύ βέβαια, μου είπες, είσαι πολύ καλός δάσκαλος και κανένας δεν θ' μπορούσε να μου μάθω όσα μου έμαθες. Όμως...

Και σώπατε.

— Όμως τί;

— Όμως μπορεί να υπάρχουν και πράγματα που έσύ δεν ξέρεις. Αυτό συμβαίνει και στους πιο σοφούς. Όταν λοιπόν σ' έρωτώ κάτι τί και μου άπαντας «γιατί έτσι», μπορεί να ύτάρχη κι' άλλη απάντηση, που δεν μου τη δίνεις γιατί δεν την έδωκαν ποτέ και σε σένα. Αυτό συλλογίστηκα κι' είπα με το νου μου πώς, αν ήθελες και σύ, θ' μπορούσαμε ν' αγοράσουμε κανένα βιβλίο, που να γράφει μέσα τη θεωρία της μουσικής.

— Καλά λές.

— Μπράβο! Τώρα έγώ πώς θ' ατό εύρισκας σωστό, γιατί το κάτω-άτω δεν μπορείς να ξέρης όλα όσα γράφουν τα βιβλία, αφού δεν έμπούδατες με βιβλία. — Ένας καλός δάσκαλος άξιζει περισσότερο από το καλύτερο βιβλίο.

— Αυτό που μου λές τώρα, με κάνει να σου πω κάτι άλλο: Θέλεις να πάω να βρω ένα δάσκαλο άληθινό, να μου δώση ένα μάθημα, ένα μονάχα, και να μου πη όλα όσα δεν ξέρω;

— Και γιατί δεν έπαιρνες αυτό το μάθημα, από άληθινό δάσκαλο, ότον καιρό γυρίζες μονάχος;

— Γιατί οι άληθινοί δασκάλοι πληρώνονται και δεν ήθελα να πάρω από τα λεπτά σου.

Μου κακοφαίνονταν πολύ νάκούω το Ματτία να μου μιλά γι' άληθινό δάσκαλο, σάμπως έγώ νάμουν ψεύτικος. Η άνόητη όμως φιλαυτία μου δεν έκράτησε μπροστά στα τελευταία του λογισ.

— Είσαι πολύ καλό παιδί, του είπα, τα λεπτά μου είναι λεπτά σου, αφού τα κερδίζουμε μαζί, και σύ μάλιστα τα περυσότερα. Πάρε όσα μαθήματα θέλεις. Κι' όμολογώντας γενναία την άμά-

θειά μου, έπορεύεσθε: Θ' πάρω μαζί σου κι' έγώ. Έτσι θ' μπορούσώ να μάθω όσα δεν ξέρω.

Ο δάσκαλος, ό άληθινός δάσκαλος που μ' ά χρειαζόνταν, δεν ήταν βέβαια κανένας βιολιτζής του χωριού, αλλά κανένας μεγάλος άρτίστας, από κείνους που μόνο στις σημαντικές πόλεις βρίσκει κανένας. Ο χάρτης μου έλεγε, πώς ύστερ' από το Κλερμόν, ή πιο σημαντική πόλη άπ' όσες βρίσκονταν στο δρόμο μας, ήταν ή Μάντη. Άληθινά, ή Μάντη ήταν πόλις σημαντική; Δεν τώξερα. Ο χάρτης όμως την είχε σημειωμένη με μεγάλα γράμματα, κι' έπρεπε να πιστέψω το χάρτη.

Έτσι άποφασίστηκε. Στη Μάντη θ' άκαναμε το μεγάλο έξοδο γιά το μάθημα της μουσικής. Γιατί όσο μικρές κι' αν ήταν οι είπραξεις μας στα βουνά εκείνα, όπου φτωχά και σπάνια είναι τα χωριά, δεν ήθελα νάναβάλω περισσότερο τη χροιά του Ματτία.

Αφού περάσαμε όλο το Μεζάν, που είναι ό χειρότερος τόπος του κόσμου, — χωρίς δάση, χωρίς νερά, χωρίς καλλιέργεια, χωρίς χωριά, χωρίς κατοίκους, χωρίς ζωή, με άπεραντες μόνο και μελαγχολικές έρημιές, που δεν έχουν θέλητρο παρά μόνο ίσως γιά κείνους που τις περνούν γρήγορα με τρέξι, — φθάσαμε τέλος στη Μάντη.

Έπειδή είχε βραδυάσει πρό πολλού, δεν μπορούσαμε να πάρουμε το μάθημα μας το ίδιο βράδυ. Έπειτα ήλκστε ψί-ριοι από την κούραση.

Ο Ματτίας όμως βιάζονταν τόσο να μάθω αν πραγματικά στη Μάντη, που δεν του φάνηκε σημαντική πόλη, — κι' άς έλεγε ό χάρτης, — υπήρχε δάσκαλος της μουσικής, ώστε γιά να τον εύχαριστήσω, στο ξενοδοχείο που πήγαμε, ρώτησα άμέσως την ξενοδόχα.

— Μπα! περίεργο πράγμα! άποκρίθηκε έκπληκτη ή γυναίκα. Δεν έχετε λοιπόν άκουστά τον κύριο Έπινασού;

— Μα έρχόμαστε από μακριά, είπα έγώ.

— Από πολύ μακριά λοιπόν;

— Από την Ίταλία, άποκρίθηκε ό Ματτίας.

Τότε ή έκπληξή της έπεσε. Παραδέχθηκε, φαίνεται, πώς αφού έρχόμαστε από τόσο μακριά, δεν μπορούσαμε να γνωρίζουμε τον κ. Έπινασού. Βεβαί-ότατα όμως, αν άκουγε πώς ήλθαμε από το Λουά ή από τη Μαρσαλία, ούτε θ' καταδέχονταν νάπαντήσθ σε δύο παλη-παιδα. που δεν είχαν άκούσει ποτέ τους τον περσίτη Έπινασού.

— Φαντάσου τί δάσκαλος μ' άς περιμένει! είπες ίταλικά στο Ματτία.

Τά μάτια του συντροφο μου άστραψαν. Αυτός ό κ. Έπινασού χωρίς άλλο θάπαντούσε φαρσί 'ς όλες του τις έρω-

τήσεις. Θ' τον έκανε ξεφτέρι σε μια ώρα.

Ένας φόδος μόνον ήταν: Τόσο περίφημος μουσικός θ' καταδέχονταν να δώση μαθήματα σε δύο φτωχάπαιδα σαν και μ' άς;

— Και έχει πολλές δουλειές ό κ. Έπινασού; ρώτησα την ξενοδόχα.

— Και βέβαια που έχει! Είναι δυνατό να μην έχη;

— Νομίζετε πώς θ' μπορούσε να μ' άς δεχθώ αύριο το πρωί;

— Βεβαίωτατα. Δέχεται τον καθένα; φθάνει νάχη λεπτά στην τσέπη, έννοείται.

Μ' άμεις είχαμε και μπορούσαμε νάμαστε ήτοιχοι πώς θ' μ' άς δεχθώ. Τότε, μ' όλη μας την κούραση, πριν κοιμηθούμε, συζητήσαμε όλες τις έρωτήσεις που θ' άκαναμε το πρωί στον περίφημο δάσκαλο.

Συγυρισθήκαμε όσο καλύτερα μπορούσαμε, — καθαρίσθήκαμε δηλαδή, γιατί δεν είχαμε άλλα ρούχα από κείνα που φορούσαμε, — πήραμε τα όργανά μας, ό Ματτίας το βιολί του, έγώ την άρπα μου, και ξεκινήσαμε γιά να βρούμε τον κ. Έπινασού. Ο Κάπης θέλησε, όπως πάντα, να μ' άς ακολουθή, αλλά τον δέσαμε στο σταύλο του ξενοδοχείου, γιατί είπαμε πώς δεν ταίριαζε να παρυσιασθούμε μ' ένα σκυλί στον περίφημο μουσικό της Μάντης.

Όταν έρθάσαμε στο μέρος που μ' άς είχαν πη, νομίστηκε πώς έγεινε κάποιο λάθος, γιατί άπάνω από μια πόρτα είδαμε να κουνιούνται κρεμασμένες δύο μικρές, χάλινες λεκάνες του ξυρίσματος. Κι' έ, βρισκόμαστε μπροστά 'ς ένα κουρείο!

Κάποιος περνούσε εκείνη την ώρα, και τον σταματήσαμε, γιά να τον ρωτήσουμε που κατοικεί ό κ. Έπινασού.

— Εκεί! μ' άς είπες, δείχνοντας την πόρτα του κουρείου.

Παράξενο μ' άς φάνηκε: Πώς ένας τέτοιος μουσικός μπορούσε να κάθεται μαζί μ' ένα μπαρμπερή; Επιτέλους δεν ήταν κι' άδύνατο. Και μ' ήλκαμε στο κουρείο.

Ήταν χωρισμένο σε δύο. Στο ένα μέρος, έβλεπες, σε ράφια, βούρτσες, χτένια, βαζάκια με πομμάδες, σαπούνια, μυρωδιές στο άλλο, 'ς ένα τραπέζι και στον τοίχο, ήταν άραδιασμένα ή κρεμασμένα μουσικά όργανα, βιολιά, κορνέτα, τρομπέτες.

— Ο κ. Έπινασού; ρώτησε ό Ματτίας.

— Ένας άνθρωπάκος, ζωηρός και πη-δητούλης σαν πουλί, που ξύριζε όλοένα ένα χωρικό, καθισμένο σε μια πολυ-θρόνα, άποκρίθηκα με τωνή μ' άσσου:

— Έγώ.

Έρριξα μία ματιά στο σύντροφό μου, γιά να του δώσω να καταλάβη πώς ένας μουσικός-μπαρμπερή δεν ήταν ό δάσκα-

λος που γυρεύαμε, και πώς θ' ατού-σασαμε τα λεπτά μας αν παίρναμε μαθή-ματ' άπ' αυτόν; μα ό Ματτίας, αντί να καταλάβη και να μ' άκούση, πήγε 'ς α και καλοκάθισε σε μια καρέκλα.

— Μπορείτε να μου κίψετε τα μα-λιά, άμα ξυρίσετε τον κύριο; ρώτησε.

— Εύχαρίστως, νεανία μου. Και να σε ξυρίσω, αν θέλεις.

— Ά, όχι σήμερα, εύχαριστώ, άπο-κρίθηκε φαιδρά ό Ματτίας. "Όταν θ' άναπεράσω.

Άπορούσα με την έπιμονή του συν-τρόφου μου. Άλλά μου έρριξε κρυά μία μ' άτιά, που με παρακαλούσε να μ' ά βια-σθώ να θυμώσω μαζί του.

Σε λίγο, ό Έπινασού τελείωσε το ξύρισμα και με την πετσέτα στο χέρι, ήλθε να κίψη τα μαλλιά του Ματτία.

— Κύριε Έπινασού, του είπες ενώ του έδανε την πετσέτα στο λαιμό; είχα-

με μία συζήτηση, ό σύντροφός μου κι' έγώ; κι' έπειδή ξέρουμε πώς είττε πε-ρίφημος μουσικός, θ' άς παρακαλέσου-με να μ' άς πητε τη γνώμη σας γιά κά-ποιο ζήτημα; νά ιδούμε ποιος έχει δίκιο.

— Εύχαρίστως; πητε μου ποιά ήταν το ζήτημά σας;

Κατάλαβα το σκοπό του Ματτία: πρώτα, ήθελε να ιδή αν ό μουσικο-μπαρμπερή ήταν ικανός να του λύση τις άπορίες του; και δεύτερο, αν ήταν πραγματικά, να πάρη άπ' αυτόν το μάθημα που ήθελε μόνο με την τιμή έ-νός κηψίματος μαλλιών.

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΛΛΗ ΠΑΣΤΑ

(Συνέχεια και τέλος. Έδε σελ. 396)

Μπα! αυτή θ' της έγραφε κι' αύριο και μεθύριο και πάντα όλα τα γραπτά. Τί, σπουδαίο ήταν; — γιά την Πιπίτσα καλέ; Και πώς αυτή έκοιτάζε γιά να της μαθαίνη τα προβλήματα;

— Έγώ; άπό πολλούς διαταγμούς της Πιπίτσας και πολλές άγορεύσεις της Κικής, ή συμφωνία κλεισθήκε. Κι' οι δύο συμμαθήτριες χωρίστηκαν εκείνο τ' άπό-γευμα χαρούμενες, με την κρυφή σκέψη κάθε μια πώς έκαμε χρυσή δουλειά.

Μ' ά της Πιπίτσας ή χαρά βάσταξε μόνο ως τη στιγμή που την άλλη μέρα παρέδωσε το έργο τετράδιο. Άπ' εκεί πέρα άρχισε ή άνησυχία: — "Αν κα-ταλάβαινε ή κυρία πώς είναι ξένο γράψ-μο; "Αν τιμωρούσε και την Κική; "Η αν την έρεζέλευσε 'ς όλη την τάξη; "Αν της έλεγε πώς ποτέ πιά δεν θ' της έχη την παραμικρή έμπιστοσύνη κ' έκτίμηση;

— "Ω τί έπαθε, τί έπαθε ή δασκάλα!... και να μ' ά το καταλάβαινε ή δασκάλα!... "Η τουλάχιστο να την ερώτιζε ό Θεός να της κάμη την παρατήρηση ιδιαιτέρως!...

Άλήθεια, μεγάλο ρεζίλι κινδύνευε να

πάθω ή Πιπίτσα κι' ό Θεός δεν τώπτεζε.

Σαν ήρθε ή ώρα να μοιρασθώ πάλι τα τετράδια, κεί που περίμενε ή Πιπίτσα το μεγάλο κακό, άκουσε... τί νομίζετε; Συγχαρητήρια γιά την έπιμονή με την όποια κατώρθωσε να καταικήση το έλάττωμα της κακογραφίας!

Θες και κύριε! Έύπνια ήταν ή Πιπί-τσα ή όνειρευόταν;

Άλήθεια, καλέ, ή δασκάλα την έφερε 'ς όλη την τάξη γιά αξιομίμητο παράδει-γμα, αυτήν, που είχε ζητήσει να την ά-πατήση δείχνοντάς της ξένη έργασία; Αυ-τήν, που της άξιζε κάθε τιμωρία, κάθε περιφρόνηση; "Ω, μα ήταν φοβερό, πολύ φοβερό! "Ω, προτιμότερο χίλιες φορές να την έρεζέλευσε, να την έτιμωρούσε, να την έδερνε, να της φερότουμε όπως της άξιζε, παρά να την άπατή όπως δεν της άξιζε.

Κι' έπειδή το μαρτύριο που προκαλού-σαν στην ψυχή της αυτές οι τύψεις, ήταν άνυπόφορο, ή Πιπίτσα έλαβε μία ήρωική άπόφαση. Κι' όταν ή Κική της είπες: «Καλά τα καταφέραμε. Έγώ θ' σου τα γράφω πάντα». Αυτή άποκρίθηκε: «Όχι, Κική μου, τα καταφέραμε πολύ άσχημα, και δεν θ' αμ' άναγράφω πιά τίποτα» θ' σ' εύγνωμονώ όμως το ίδιο πάντα γιά την καλή σου καρδιά».

Μεγάλη ήταν ή έκπληξη της Κικής και πιο μεγάλες οι προσπάθειές της γιά να κάμη την φιλενάδα της ν' άλλαξη γνώ-μη, και του κακού.

Η Πιπίτσα δεν άκουγε τίποτα.

Και το μεσημέρι, μισή ώρα προτού να βγ' για το σχολείο ή κυρία Έλπίδα, δέ-χθηκε στο σπίτι της μιαν έπίσκεψη. Ή-ταν ή Πιπίτσα που έρχόταν να τα πη όλα με συντριβή και με ειλκρίνεια και να παρακαλέσει να την τιμωρήσουν.

Μ' ά δασκάλα της ούτε την έδερνε, ούτε την έβρισε. Παραδέχθηκε πώς ή Πι-πίτσα είχε φερθ' πολύ άσχημα, έκρινε όμως πώς ή μεταμέλειά της την έξέλεινε. Και 'ς το τέλος είπες ότι ή τάξις όλη έ-πρεπε να μάθω το τί έτρεξε. Και πράγματι την άλλη μέρα όλες έμαθαν το παράπτωμα της Πιπίτσας (αυτή ήταν ή τιμωρία της).

Μ' ά κι' όλες έθαύμασαν το θάρρος και την ειλκρίνεια της έξομολογητέως της. Κι' έπρος άπ' ό,τι άφορούσε άποκλειστικά την Πιπίτσα, όλες έμαθαν εκείνη την ημέρα πώς μια άπ' αυτές, ή Κική, είχε δείξει μία μεγάλη καλωσύνη, πώς προσφέρθηκε δηλαδή να γράφη αλωνιάς από διπλά γρα-πτά, γι' άγάτη ής φίλης της.

Τί αυτοθυσία! Τί ώραίο παράδειγμα!... Δεύτερη φορά γελάσανε ή δασκάλα. Μ' ά λέτε τώρα πώς κι' οι άδίστικοι έπαινοι της Κικής, που ή άύτο θυσία της δεν ήταν παρά μία καθαρή ύπερβολή, θ' έφεραν και σ' αυτήνης την ψυχή την άναστάτωση που είχε γίνει 'ς την ψυχή της Πιπίτσας;

— Ε, όχι. Οι δύο φιλενάδες δεν ήταν πλασμένες από την ίδια πλάστα.

Ε. Α.

Η ΜΑΛΛΙΝΗ ΚΑΛΤΣΑ

Παραμύθι

Ήταν μία φορά ένας γεωργός, που άφισε μία παράξενη κληρονομία στους τρεις γιούς του: στον πρώτο ένα ζευ-γάρι υποδήματα, στον δεύτερο ένα ζευ-γάρι τσαρούχια και στον τρίτο, τον μι-κρότερο, μία άπλη μάλλινη κάλτσα.

Ο πρώτοτοκος, που τον έλεγαν Ρίση, θέλησε άμέσως να φορέσει τα υποδή-ματα, μα δεν μπόρεσε να το κατορθώση. Τότε είδε πώς ήταν γεμάτα σανό. Τον έβγαλε και τον πέταξε' μα ένας λιγνός γάιδαρος που περνούσε, βλέποντας τον σανό, έτρεξε και τον καταβρόχθισε. Ά-μέσως τότε μεταμορφώθηκε σε άλογο, μα ένα άλογο που ποτέ κανείς δεν είδε τέτοιο.

Ήταν το έκλεκτοτερο και το λαμ-πρότερο άλογο του κόσμου.

Και το πρόστιχο σαμάρι του γαϊδά-ρου έγινε μία ίπποσκευή από βελούδο και χρυσάφι τόσο θαυμάσια, που μονάχα ένας αυτοκράτορας θάταν άξιος να κα-βαλλικήψη αυτό το άλογο. Και όμως το υπερέφανο ζώο ήλθε να προσπέση μπροστά στον Ρίση και του είπες, (γιατί μιλούσε):

— Ό σανός που είχαν τα υποδήματά σου μ' έκαμε σκλάβο σου. Καβαλλική-ψέ με και θ' σε οδηγήσω στη χώρα του Πλούτου.

Ο Ρίσης δεν έθαύμασε καθόλου. Φο-ρεσε τα ψηλά του υποδήματα και πήδησε στη σέλλα.

Τότε το θαυμάσιο άλογο, μ' ένα γοργό καλπασμό ανέβηκε ένα άπότομο βουνό και ώδήγησε τον κύριό του σ' ένα μεγα-λοπρεπή πύργο, που οι τοίχοι του ήταν από χονδρό άσημι.

Μ' ά Ρίσης δεν έπιάσθηκε.

— Δέ μπορούσες, είπες στο άλογο του, να με π' άς σε κανένα πύργο πιο πλού-σιο άκόμα;

— Είμαι σκλάβός σου, άποκρίθηκε έκείνο, οι έπιθυμίες σου είναι διαταγές.

Και το λαμπρό ζώο σκαρφάλωσε ψη-λότερα στο βουνό, σ' ένα πύργο που οι χρυσές κι' οι δίκαιαντένες στέγες του έκρυβαν και τη λάμψη του ήλιου...

— "Ωτίτσο, ό δεύτερος άδελφός του Ρίση, που τον έλεγαν Βουργίη, άκουσε τον διά-λογο του άδελφού του με το άλογο, και δοκίμασε να τους ακολουθήση στη χώρα του Πλούτου.

Φόρεσε τα χονδρά τσαρούχια που είχε κληρονομήσει κι' έτρεξε πίσω από το άλογο. Μα δεν μπόρεσε να τρέξη τόσο γρήγορα όπως έκείνο και σε λίγο τώχασε από τα μάτια.

— Φορτίνα τα τσαρούχια μου, είπες ό Βουργίης' γιατί είν' έτσι βαρειά;

Τάβγαλε τότε και είδε πως ήταν γεμάτα άχυρα.

— Να τί τὰ βάρυνε έτσι, είπε με θυμό.

Και έβγαλε τὰ άχυρα και τὰ πέταξε μέσα σ' ένα χωράρι.

Παρευθός τότε τὰ άχυρα ρίζωσαν και πολλαπλασιάστηκαν τόσο γρήγορα, που σε λίγο όλος ο τόπος γύρω, όσο έφθανε το μάτι, σκεπάστηκε με κάτι χρυσά στάχια τόσο μεγάλα, που ένα μονάχα μπορούσε να δώσει ένα χονδρό σακκι άλευρί.

— Έπειτα, ανάμεσα από τὰ στάχια, βγήκαν ένα πλήθος θεριστών που έσκυψαν μπροστά στον Βουργή και του είπαν με σεβασμό:

— Άρέντη, μπορούμε ναρχίσουμε το θέρισμα;

— Δικά μου λοιπόν είναι όλ' αυτά; ρώτησε ο Βουργής.

— Μά βέβαια, αφού έγιναν από τὰ άχυρα των τσαρουχιών σας!

Καταχαρούμενος τότε ο Βουργής, διάταξε ναρχίσουν άμέσως το θέρισμα.

Σ' αυτόν τον καιρό, ο μικρότερος άδελφός που τον έλεγαν Φέλδη, είδε από μακριά την έκτακτη τύχη των άδελφών του κι' εξέτασε κι' αυτός τη μάλλινη κάλτσα που είχε κληρονομήσει. Μά αυτή ή κάλτσα δεν είχε μέσα ούτε σανό, ούτε άχυρο, κι' ο Φέλδης δεν ήυρε παρά ένα μερμηγκάκι.

Πιστεύοντας πως ήταν κάποιο θαυμασίο δώρο, όπως εκείνα των άδελφών του, ο Φέλδης είπε παρευθός:

— Μερμηγκάκι μου, ψυχή μου, είσαι 'δω για να με κάμης πλούσιο κι' έμένα; Πές ναί, πές ναί, πές ναί.

Μά το μερμηγκάκι αποκρίθηκε: — Πεινώ! πεινώ! πεινώ!

— Έτσι λοιπόν, είπε τότε ο Φέλδης, ένθ οι άδελφοί μου πήρανε μια πολυτιμη κληρονομιά, έχω δεν έχω παρά αυτή την απλή μάλλινη κάλτσα, που δεν μπορεί να μου χρησιμεύσει, — αφού είναι μία, — και ακόμα πρέπει να τρέφω και αυτό το μερμηγκάκι. Εύτυχώς που αυτό το έντομο δεν χρειάζεται πολύ φαί.

Κι' αφού το πέρασε ο θυμός, ο Φέλδης πήρε την άπόφασί του.

Εανάπιασε τη δουλειά με θάρρος και φύλαξε στο σπινάκι του τη μάλλινη κάλτσα και το μερμηγκάκι.

Μά όταν θέλησε να δώσει στο έντομο ένα ψίχουλο για να φάγη, αυτό άρνήθηκε και είπε:

— "Οχι, έχω δεν τρώγω τέτοια πρόστυχη τροφή.

— Και τί θέλεις λοιπόν, ψυχούλα μου; ρώτησε ο Φέλδης.

Το μερμηγκάκι τότε προχώρεσε στο τραπέζι που ήταν άκουμπισμένα τὰ λεπτά που είχε πάρει ο Φέλδης για το μεροκάματό του. Και χωρίς πολλά καμώ-

ματα, άρχισε να ροκανίζει μια χονδρή πεντάρα, και την καταβρόχθισε τόσο γρήγορα, ώστε ο Φέλδης έκπληκτος δεν πρόφθασε να το έμποδισή.

Χορτασμένο τότε το μερμηγκάκι πήγε να πλαγιάσει μέσα στη μάλλινη κάλτσα που του χρησίμευε για κατοικία. Και στο έζηξ δεν ήθελε ποτέ να τραφή άλλοιώς.

Ο Φέλδης που είχε συμπαθήσει πολύ το μερμηγκάκι, δεν άντιστάθηκε στη θέλησή του και είπε:

— Μπ! μια πεντάρα πότε-πότε δε μου κοστίζει τίποτα.

Και πράγματι, αυτό δεν του κόστιζε καθόλου.

Άπεναντίας, το μερμηγκάκι μεγάλωνε κάθε μέρα. Έγινε σε λίγο χονδρό σαν μια ζήνα, κατόπι έγινε μεγάλο σαν κοτοπουλάκι, και τέλος σαν μια γάτα, και κατοικούσε παντα μέσα στη μάλλινη κάλτσα του.

Και ο Φέλδης το αγαπούσε τόσο, που κρατούσε για τον εαυτό του μόνο τὰ άπολύτως αναγκαία από τὰ λεπτά που κέρδιζε κι' έδινε τὰ έπίλοιπα στο μερμηγκάκι του που τὰ έτρωγε ήσυχα.

Μά μια μέρα, ο Φέλδης γύρισε δύσθυμος και κοινομεταχειρίσθηκε μάλιστα το μερμηγκάκι.

— Τί έχεις; ρώτησε αυτό έκπληκτο κι' αυτή την αλλαγή.

— Τί έχω; νά: ο πατέρας τής γειτόνισσάς μου τής Ροζίνας δεν θέλησε να μου δώσει το χέρι τής κόρης του, γιατί είμαι φτωχός... Λοιπόν, αν είχα ακόμα τὰ λεπτά που σούδακα σαν βλάχας, θα μπορούσα να παντρευτώ την Ροζίνα.

— Λοιπόν μου κρατείς κάκια; στέναξε το μερμηγκάκι.

Και κάτι σαν δυο δάκρυα ανθρώπινα φάνηκαν στα μάτια του.

Ο Φέλδης τότε συγκινήθηκε, και γονατίζοντας είπε:

— Συχώρεσέ με, μερμηγκάκι μου, δεν ξέρω πιά τί λέω.

Και για να το παρηγορήσει, το φίλησε στο μέτωπο.

Τότε το μερμηγκάκι έβγαλε μια φωνή χαρᾶς και είπε:

— Μαγεία! Μαγεία κακιά! Νά φύγης, να φύγης γιργά!

Και καθώς ο Φέλδης το κοίταζε έκθαμβός, το μερμηγκάκι έπρόσθεσε:

— Γρήγορα, παιδάκι μου, λύσε το σχοινάκι μου!

Τότε ο Φέλδης είδε πως οι δυο κεραίες που στόλιζαν το κεφάλι του έντόμου, ήταν δεμένες.

Τίς έλυσε λοιπόν, και παρευθός το μερμηγκάκι μεταμορφώθηκε σ' ένα χαριτωμένο κορίτσι, ντυμένο χωριάτικα, και με ύφος σοβαρό και εύθυμο συγχρόνως, είπε:

— Είμαι ή νεράιδα Φειδώ, και το

φίλημά σου εξαφάνισε τη μαγεία που με κρατούσε κάτω από το σχήμα ενός μερμηγκιού. Και τώρα θα ιδής πως δεν έτρεφες μια άχάριστη.

Και πέρνοντας τη μάλλινη κάλτσα, ή μικρή νεράιδα άρχισε να τραγουδή: — Μάλλινη καλτσούλα, μέσ' απ' το μαλλί σου, βγάλε την πνοή σου. Μικρό λεπτό, γενοῦ πεντάρα' μικρή πεντάρα, γενοῦ δραχμούλα' μικρή δραχμούλα, γενοῦ τάλληρο' μικρο τάλληρο, γενοῦ λίρα χρυσή' μικρή λίρα χρυσή, γενοῦ θησαυρός' μάλλινη καλτσούλα, μέσ' απ' το μαλλί σου, βγάλε την πνοή σου!

Και τραγουδώντας έτσι, ή μικρή νεράιδα, κουνούσε την κάλτσα που έβγαζε ένα μεταλλικό ήχο και χόνδραινε χόνδραινε, τόσο, που έγινε πελώρια.

Η νεράιδα τότε την έδωσε στο Φέλδη και κατόπι χάθηκε.

Όταν έμεινε μονάχος ο Φέλδης, άνοιγει την κάλτσα, και τί να ιδῇ; ήταν γεμάτη χρυσάφι!

Φαντάζεσθε τη χαρά του. Έτρεξε εύθως και τὰ είπε όλα στον πατέρα τής Ροζίνας, κι' αυτός τουῶδωσε άμέσως το χέρι τής κόρης του.

Ο γάμος έγινε γρήγορα και οι νεόπαντροι πήγαν να κατοικήσουν 'ς ένα ωραίο ύποστατικό.

Ζούσαν πολύ εύτυχισμένοι, όταν μια μέρα βλέπουν να στήνεται στον ορίζοντα μια θημωνιά τόσο πελώρια, που φαίνονταν πως φθάνει ως τον ούρανό.

Ο Φέλδης τότε είδε πως αυτή ή θημωνιά άποτελούνταν από τὰ μέτρητα δεμάτια του σιταριού που είχε θερίσει ο άδελφός του ο Βουργής.

Και ο Βουργής ήταν τόσο υπερήφανος για τὰ σιτάρια του, ώστε δεν έχόρταινε να τὰ βλέπει και να τὰ θαυμάζει, και μάλιστα, για να τοῦ φαίνονται τὰ στάχια μεγαλύτερα ακόμα, συνήθιζε να τὰ κοιτάζει μ' ένα χονδρό φακό.

Λοιπόν μια μέρα, οι άκτινες του ήλιου περνώντας από το φακό, έβαλαν φωτιά σ' ένα στάχυ, και ή πελώρια θημωνιά κάηκε όλη στη στιγμή.

Και έτσι ο δυστυχισμένος ο Βουργής ξανάγινε πτωχός, μη έχοντας άλλη περιουσία από τὰ τσαρούχια του, παληά τώρα, και που δεν είχαν πιά μέσα το παραμικρό κλωνι μαγιού άχύρου.

Άπελπισμένος ήλθε να πῇ τη δυστυχία του στον άδελφό του τον Φέλδη.

Μά αυτή τη στιγμή μια κραυγή τρόμου άκούστηκε. Ένας καβαλλάρος που ήθελε να πηδήξει με το άλογό του ένα βάρανθο, που ήταν ανάμεσα σε δυο πελώρια βουνά, είχε κατακρημνισθῇ στο κενό.

Ήταν ο Ρίσης, ο πρωτότοκος άδελφός του Φέρδη.

Δεν είχε βρῇ αρκετά ώρα το χουσό και διαμαντένιο πύργο, κι' έτρεχε ανα-

ζητώντας κατοικία ακόμα πιο θαυμαστή.

Μά το άλογο, λαχανιασμένο, δεν μπόρεσε να πηδήξει το βάρανθο και γκρεμίστηκε κάτω στους βράχους, όπου έγινε σκόνη. Όσο για τον Ρίση, αυτός, αν και μωλωπισμένος, δεν είχε καμμία πληγή, μά το χάσιμο του μαγιού άλόγου τον βύθιζε στην καταστροφή.

Κι' όπως ο άδελφός του, ήλθε να πῇ τη δυστυχία του στον Φέλδη.

Αυτός τότε τους παρηγόρησε και τους είπε την ιστορία του. Και αφού έδωσε στον καθένα αρκετά χρήματα, τους έδωσε επίσης και από μια μάλλινη κάλτσα, που την είχε πλέξει ή γυναίκα του, και σε κάθε κάλτσα έχωσε ένα μερμηγκάκι. Ο Ρίσης κι' ο Βουργής, μη αμφιβάλλοντας πως είχαν μια μικρή Νεράιδα, του έδιναν να τρώη κάθε μέρα μερικά ψιλά.

Το μερμηγκάκι δεν τῆγγιζε, μά μια μέρα οι δυο άδελφοί είδαν πως αυτό το τέχνασμα τους έκαμε να βάλουν κατά μέρος ένα στρουγγυλό πσάο.

Κι' από τότε όλοι οι φρόνιμοι χωρικοί έχουν από μια μάλλινη κάλτσα για να κρύβουν τις οικονομίες τους και να τις έχουν στα γηρατειά τους.

Εκ του γαλλικού) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Το κάθε τί γίνεται για κάτι. Όλα είναι μέσα κι' οι σκοποί τους άμέσως αλλάζουν σε μέσα. Το πράγμα που γι' αυτό δεν θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε «γιατί;» είναι ή θάταν περιττό να γίνη.

Το ότι δεν στάθηκε βλαβερή μια ύπαρξη ή και το ότι στάθηκε ωφέλιμη 'ς άλλους, δεν άρκει για να γεμίσει τη ζωή όποιου δεν έφρόντισε, και για την άτομική του εύτυχία.

Δεν υπάρχει για τον άνθρωπο άνώτερη υποχρέωση από το να έκτελῃ, όσο πιο τέλεια γίνεται, το έργο του φυσικού του προορισμού. Μά σε πολλούς ή φύση δε χάραξε άλλο προορισμό, από το να βοηθούν τους άλλους στον προορισμό τους.

Λένε πως κανείς ποτέ δεν είναι τόσο εύτυχισμένος ή δυστυχισμένος όσο φαντάζεται. Μά που το στηρίζουν άραγε αυτό; Έγώ ξέρω πως ή χειρότερη απ' όλες τις άρρώστιες είναι να πιστέψῃ κανείς πως είναι άρρωστος.

Σαν βλέπει κανείς εύτυχισμένους άλλους, ή από κάθε άποψη ανθρώπους, να ξεδεύουν χρόνο και κόπο για να διηγουνται τάνύπαντα βάσανά τους, άρχίζει να σκέπτεται μήπως κι' ή Δυστυχία είναι για τη ζωή κάτι τόσο άπαραίτητο, που να ντρέπεται κανείς για την έλλειψή του.

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY)

Ι'. (Συνέχεια)

— Τώρα, κύριε Κάσσανδρε, λάβετε τον κόπο, αν θέλετε, να νομίζετε το χρηματοκιβώτιό σας και να ιδῇτε αν λείπει τίποτ' από μέσα.

Ο Κάσσανδρος έδίστασε. Δεν του έρχονταν καθόλου καλὰ να έλθεσῃ τους θησαυρούς του στα μάτια όλων εκείνων των ανθρώπων... Άλλά πάλι που ήθελε να ιδῇ και να βεβαιωθῇ ότι δεν του έλειψαν τίποτα;

— Έμπρός! του είπε ο Άστυνόμος.

— Έμπρός! του είπε κι' ο Μιστανφλούτος.

Κι' αφού έδίστασε λίγες στιγμές, επέτελους το άποφάσισε, έβγαλε το κλειδάκι από την τσέπη του κι' άνοιξε το χρηματοκιβώτιο.

Όταν φάνηκαν τὰ χρυσά νομίσματα, που είχε μέσα, — τόσα πολλά, ώστε να ξεχειλίζουν, — όλοι έθαύμασαν κι' έθαυμάθησαν. Ο ίδιος ο Άστυνόμος δεν μπόρεσε να συγκρατήσῃ την έκπληξή του και τον θαυμασμό του.

— Μπράβο;! έκαμε. Αυτό είναι κείνο που λένε «λίρα με ούρα»... Στο έζηξ, άμολή κανείς αἰδέν έχω χρήματα», θα θυμώμαι το χρηματοκιβώτιο τοῦ κυρίου Κάσσανδρου και θα δυσπιστώ.

Δεν λέγω ποτέ ψέμματα, δικαιολογήθηκε ο φιλάργυρος. Άλλά δεν ήξερα ακόμη σε ποιους μιλούσα κι' ή φρόνησίς μου επέβαλε... να πάρω τὰ μέτρα μου. Έπειτα ήμουν τόσο ταραγμένος...

Πολύ καλὰ, αποκρίθηκε ο Άστυνόμος κι' αυτό τί είναι; κοιτάξατε μέσα;

Ρωτώντας έτσι, έδειχνε το σακκουλάκι με τὰ περίφημα διαμαντάρια του Ραντι-Γκρί.

— Αυτό δεν είναι δικό μου, είπε ο Κάσσανδρος. Είναι παρακαταθήκη που μου την είχαν εμπιστευθῇ αυτοί οι κύριοι.

— Και τί έχει μέσα;

— Διαμαντάρια, κύριε άστυνόμε. Μεγάλης αξίας διαμαντάρια. Όλάκιερη περιουσία.

— Κλεμμένα χωρίς άλλο!..

Ο κ. Κάσσανδρος παρέδωσε το σακκουλάκι στον Άστυνόμο, που το άνοιξε, πήρε από μέσα μια χούφτα διαμαντάρια και τὰ κοιτάξε στο φῶς. Άμέσως

όμως, πετώντας τα με περιφρόνηση στο τραπέζι, έφώναξε:

— Αυτὰ διαμαντάρια; "Οχι δά! Γυαλάρια πρώτης ποιότητος!... Σῆς πούλησαν για πράσινο χαβιάρι, κύριε Κάσσανδρε!

— Γυαλιά; έκαμε ο γέρος φιλάργυρος θυμωμένος για το πάθημά του. Γυαλιά μου έδωσαν να τους φυλάξω; Κι' έχω που ήμουν έτοιμος να τους δώσω και τη μισή μου περιουσία, για έγγύηση, αν μου ζητούσαν;.. Μπᾶ τους κατεργάρηδες, μπᾶ τους κακούργους!... Αυτοί θέλουν κρέμασμα, κύριε Άστυνόμε! Πάρτε τους, κρεμάστε τους! Οἱ ευχαριστήθῃ πάρα πολύ να τους ιδῶ κι' έχω στην κρεμάλα!

— Μπᾶ; έκαμε σαρκαστικά ο Μιστανφλούτος τῶρα κρεμάλα ε; Άμ όταν τους ανέβαζες στον ούρανό;..

— Με συγχωρεῖς! φώναξε ο κ. Κάσσανδρος. Κάθε άνθρωπος μπορεί να γελασθῇ...

— Μά ὅχι σε τόσο βαθμό, που να παίρνῃ τὰ γυαλιά για διαμαντάρια και τους κλέφτες για πρίγκηπες!..

Η φιλονεικία των δυο γέρον θα εξακολουθούσε, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Πιερρότος.

— Φθάνει, είπε, γιατί έχουμε κι' άλλες δουλειές. Κύριε Άστυνόμε, δεν θα κάμειτε και μια μικρή έρευνα στην κάμαρά τους; Έχω λόγους να πιστεύω πως θα βρεθῇ εκεί το χαμένο πτυχί μου.

— Άκούς εκεί! Και δεν μου τῶλεγες τῶση ώρα; Πηγαίνω άμέσως: Έ-

λάτε και σεῖς.

Οι στρατιώτες έμειναν κάτω με τον Άρλεκίνο και τον Ραντι-Γκρί. Ο κ. Κάσσανδρος, ο Μιστανφλούτος, ή Κολομπίνια κι' ο Πιερρότος άκολούθησαν τον Άστυνόμο.

Μπήκαν στην κάμαρα των «ευγενών» νοικάρηδων, άνοιξαν την περίφημη βαλίτσα του Άράπη, και τί να ιδούν μέσα; Χρήματα, χρυσά και διαμαντένια κοσμήματα, όσα θέλατε. Όλα, έννοείται, σουφρωμένα από δῶ κι' από κεῖ...

— Τί θησαυρός είναι αυτός; είπε με θαυμασμό ο Άστυνόμος. Οὔτε το χρηματοκιβώτιό σας, κύριε Κάσσανδρε, δεν μάς θάμπωσε τόσο!..

Άλλά και το πτυχί τοῦ Πιερρότου ήταν μέσα στη βαλίτσα, άπείρακτο ακόμα, όπως το πήραν εκείνη τη νύκτα. Και φαντάζεσθε πιά με πόση χαρά το είδε ο νέος μας φίλος. Να τελος πάντων που ξαναγίνονταν κύριος τής μικρῆς του περιουσίας και τής μεγάλης του εύτυχίας!

(Έπεται το τέλος)

KIMON AAKIΔΗΣ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1920

ΤΟ ΕΞΗΓΩ ΔΙ' ΕΣΟΥΣ ΤΟ ΑΚΟΥΟΝ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ: ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ονομάζεται εις τὸν κύκλον μας ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ Ξεσπάθωμα, ὁριζῶς, εἶχε σκοπὸν ἐπ' ἐνὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἐπομένως τὴν διαπαιδαγώγησιν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ «Ἑλληνοπαίδων» ἀπ' ἐτέρου τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πόρων καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτῶμένην βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ. Τοιοῦτον τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως τὸ ἀντελαμβάνοντο ἀνέκαθεν ὡς καθήκον.

Τώρα ὁμως, ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε, ὅχι πλέον ἡ βαλτίσις, ἀλλ' αὕτη ἡ διατήρησις τῆς «Διαπλάσεως». Διότι αἱ περιστάσεις εἶνε ἀκόμη τόσοι δυσχερεῖς τὰ εἶδη καὶ τὰ ὀργατικά τὸσον ὑπερτιμημένα, ὥστε τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως δὲν καλύπτονται οὔτε μὲ τὴν τελευταίαν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς καὶ τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου. Μόνον τὸ Ξεσπάθωμα ἐξαοφελῇ τὴν ἀπρόσκοπον ἐκδοσὶν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οἱ θεοὶ τῆς φίλοι ἐπομένως, ὅσοι τὴν ἀγαποῦν, ὅσοι τὴν θέλουν καὶ θὰ ἐδωροῦσαν δυστύχημα τὴν ἐλλειψὶν τῆς—καὶ ἡ Διάπλασις κολακεύεται νὰ θεωρῇ τοιοῦτους φίλους ὅλους ἀνεξέταλτος τὸν ἀναγνώστην τῆς,—πρέπει ὅπως προπάντων νὰ ἐξαιρῶνται τὴν ὅλην τὴν δραστηριότητα, ὅλον τὸν ζῆλον, διὰ νὰ ἐγγράφουν ὅσους εἰσποροῦν περισσότερους συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστὰς. Μὲ αὐτὴν μίλιον τὴν πεπολήθησαν, ὅπως σὰς εἶπα καὶ εἰς τὴν Πρόδοκον τοῦ 49ου φύλλου. ἄρτι καὶ φέτος τὰς ἰδίας τιμὰς φύλλου καὶ συνδρομῆς, ἐπὶ ἡ αὐξήσις τῶν τυπωτικῶν μὲ ἐπὶ βάλει νὰ τὰς αὐξήσῃ.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ περισσότερα. Τὴν κατάστασιν σὰς τὴν ἐξηγήσα' τὴν «Διαπλάσιν» σὰς τὴν ἀγαπᾶτε' τὸν σκοπὸν τοῦ ἐφετεινοῦ Ξεσπαθώματος τὸν ἀντελαμβάνεσθε καλά. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἀναγνώστε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰς ἐνεργείας σας.

ΟΙ ΘΡΟΙ ΤΟΥ 20^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θάρχισον ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1919, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πωλήσει φυλλάδια ἢ ἐγγράφει νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέστες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφεύς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται ὅτι πώλησε 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἐξαμηνίον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φύλλα· δι' ἡ συνδρομῆς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θάπνευθον ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς Δεκαπέντε μόνον, ἥτοι ἐκατόνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920, θὰ ἔχουν διαθέσει (εἴτε μὲ ἀγοραστὰς, εἴτε μὲ συνδρομητὰς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο). τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὁμοῦ ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 520). Ἐάν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, θὰ βραβευθῶν καὶ ὅλοι αὐτοί, ὅσοι καὶ ἂν εἴνε. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος· θὺ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλαιν τὴν εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στελεῖται τὴν φωτογραφίαν τῶν. (Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σχολογοὶ ἢ Ὀμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὀμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἥτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἴνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσεν ἑαυτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 25. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἴνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 45 (150×30) ἂν δὲ εἴνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 37,50 (150×25).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκατόνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νο-

εμβρίου 1920 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν τῶν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι, κατὰ σειρὰν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπέσει ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχη διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἓνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὁσοῖδήποτε καὶ ἂν εἴνε.

Καὶ πρὸς τοὺς τοὺς θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 20.

Ἐπαινος

Ἐπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίας δέκα λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἐξαμηνίους καθὼς καὶ τριμηνίους. Πῶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπορριπτικῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμον.

2.—Ἐπ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις τῶν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τὸν ἀνεῖ ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στελεῖ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγράφῃ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχη ἤδη πληρώσει τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δὲν εἶνε ὁμοῦ ἀνάγκη νὰ ἔχη καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγράφαί τῶν ὑπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ἐμβάζοντος τοῦ ἀντιτιμον συνδρομητοῦ καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἐξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφεύς τοῦ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὁμοῦ ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων καὶ ἐξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως δύναται νὰ γίνῃ κάθε συνδρομητῆς, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἥτοι εὐρίσκων ἀγοραστὰς.

2.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὅποιοι τὰ διανέμουν, εἰσπράττοντες συγχρόνως καὶ ἀποστέλλοντες ἐμποδίσματος, ἀέριον τὸ ἀντίτιμον. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστήν δὲν στέλλεται, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ Πράκτωρ ἤθελε προπληρώσει δέκα (10) τοῦλάχιστον φύλλα, ἀποστέλλον συγχρόνως καὶ τὴν διευθύνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ 40 λεπτὰ δι' ἔξοδα ταινίας καὶ ταχυδρομικῶν ἐκάστης δεκάδος φύλλων.

3.—Ὁ ἀγοραστὴς οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαιρεί. Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχη, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ δωρεὰν μέρος.

4.—Χάριν εὐκολίας, ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον ὅλων ὁμοῦ, εἰς τὸ τέλος κάθε μηνός. Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως 20 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κάθε δεκαπέντε. Ἄλλ' ὅσοι διαθέτουν ἄνω τῶν 20 φύλλων, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κατ' ἑβδομάδα. Ἐάν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλῃ τὸ ἀντίτιμον,—ἥτοι οἱ τῆς γ' κατηγορίας ἐντὸς ἐνός μηνός, ἢ τῆς β' ἐντὸς 15 ἡμερῶν καὶ οἱ τῆς α' ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος,—παῦν τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ἀνεῖ εἰδοποιήσεως, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάτω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσιν τὸ χρέος τῶν, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὰ ὀνόματά τῶν.—Ἡ πίστωση τοῦ ἐνός μηνός, τῶν 15 ἡμερῶν ἢ τῆς μίας ἑβδομάδος, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας τῶν. Ἐάν δὲ ζητήσουν προηγουμένα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζί μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

5.—Ἐπειδὴ τώρα τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυπωτικά εἶναι ἀκριβώτατα, ἐπομένως δὲν εἰμπορὸς νὰ τυπῶν περὶτὰ φύλλα, παρακαλῶ τοὺς Πράκτορας νὰ μὴ μοῦ παραγγέλλουν παρὰ μόνον ὅσα φύλλα εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ διαθέσουν, διὰ νὰ ἀποφεύγουν οὔτε τὰς ἐπιστροφάς. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐγγινώσκω ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι πάντοτε δυνατόν, ἀφίνω εἰς τοὺς Πράκτορας τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς ἀπολήτων φύλλων, κατ' ὑπὸ τῶς ἑξῆς τρεῖς περιπτώσεις: Α') Δὲν θὰ δέχομαι παρὰ μόνον ἐν 10 ἕως 20 ο) το πολὺ ἐπὶ τοῦ συνόλου. (Δηλαδή ὁ διαθέτων

100 φύλλα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς ἀπώλητα μόνον 10 ἕως 20 τὸ πολὺ.—Β') Ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπώλητων πρέπει νὰ γίνεσθαι εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ. Φύλλα τοῦ προηγουμένου μηνός καὶ παλαιότερα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἐλαττώω τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν Πράκτορα στελλομένων φύλλων ἀνολόγως τῶν ἐπιστρεφόμενων. Ὁ διαθέτων π. χ. τὸν πρῶτον μῆνα 50 φύλλα καὶ ἐπιστρέφω τὰ 10, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνω μόνον 40. Περισσότερα δὲν θὰ εἰμπορῇ νὰ λάβῃ, ἐκτὸς ἂν τὰ παραγγεῖλῃ ἐκ νέου μετὰ τὴν ἐξοφλήσιν τοῦ λογαριασμοῦ του.—Γ') Τὰ ἐπιστρεφόμενα φύλλα πρέπει νὰ εἴνε εἰς καλὴν κατάστασιν, ἄλλως δὲν ἴνονται δεκτά. Μὴ λησιμονήτε δὲ νὰ γράφετε τὸ ὄνομά σας ἐπὶ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὁ συνδυασμὸς τῶν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κληρωτὴν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Ἀύτας, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήν. Τροπαίου

			ΠΛΑ	
	ΠΙ	ΚΟΥ	ΡΙ	
ΤΩΝ	ΣΤΟ	Α	ΔΗΣ	ΛΩΝ
	ΤΕ	Ε	ΖΗ	
			ΡΟΣ	

Τέσσαρες ἀρχαῖοι φιλόσοφοι.

β.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεῖ εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βύρωνος
— Λιλή, Τώνη, Μαρία, ἔλατε νὰ μαζέψουμε.

— Τί;
— Αὐτὸ πού σ' εἶπα.

γ.) Γρῦφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοεροπούλας

ο	α	ο
ο	α	ο
ο	α	ο
ο	α	ο
ο	α	ο

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερφ. Ἑλληνίδος
* * * * * = Προφορικῶς.
* * * * * = Ρόγχοις.
* * * * * = Ὑψίφωνος.
* * * * * = Λέων.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

ῶνία, τρίγωνον, ρόμβος, κῶνος, τετραμῖς.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ φίλων εἰς τὸ ἄλγρον.

Ὁ μεγαλύτερος.—Σήμερα ἡ θάλασσα εἶναι λάδι!

Ὁ μικρότερος.—Νὰ ὠραῖος καὶ ὅς νὰ τηγανίσουμε ψάρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κολοκοτρώνη

Σκέψις τοῦ Κουριοκεφαλῆ:

—Γὶ νὰ ρίχνουν ἄραγε οἱ γαλαῖδες τὸ νερό καὶ τὸ κάνουν γάλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Ἰδέας

Ἡ Ζωὴντα εἶναι σὰν ἀφρημένη· καὶ ἄσφαρα ροτῆ:

—Μπαμπά, ἦσουν γεννημένος ταν πέθανε ἢ γιὰγιά σου.

—Ὅχι, παιδί μου, δὲν τὴν ἐφθασα.

—Κι' ἡ μαμιά σου;

—!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλάδος

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 3798—τόσοι εἶχαν ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου εἴτε ἐτήσιοι, εἴτε ἐξαμηνίοι, εἴτε τριμηνίοι—καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἐπόμενοι κατὰ σειρὰν 50 ἀριθμοὶ κερδίζοντες τὰ ἐκ τῶν προηγουμένων κληρώσεων γνωστὰ δῶρα:

3672, 1092, 1698, 2953, 2582, 411, 3307, 1367, 3508, 664, 1882, 3157, 80, 2803, 865, 3608, 2702, 2904, 574, 3413, 986, 3097, 3705, 2248, 725, 3585, 1799, 378, 1587, 3292, 1479, 3363, 1271, 3783, 495, 3244, 1138, 2938, 2553, 254, 3452, 2623, 642, 3062, 941, 3642, 2736, 3557, 810, 2836.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, τὴν 15 Νοεμβρίου 1919.

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, πού ἐκπολεῖ βροχία ἀπορίας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀλλὰ τὸν διαβάσας προσεκτικὰ.

ΠΟΛΛΟΙ, πάρα πολλοί, ἀνέωσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὴν συνδρομὴν τῶν. Τοῦτο εὐχριστῶς ὅλοι; μὲ τὴν καρδιά μου καὶ περιμένω καὶ τοὺς λοιποὺς. Εἶμαι βεβίη, ὅτι πρὶν τελεῖσθαι αὐτὸς ὁ μῆνας, μὲ τὸν ὑπόπιν τελεῖσθαι καὶ τὸ ἔτος τῆς «Διαπλάσεως», ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου δέχομαι πάλιν κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν. Ὅστες εἴτε ἔχετε ἑτοιμα, ἀρχίστε σιγά-σιγά νὰ τάντεγράφετε ὅσοι δὲν ἔχετε, κάμετε. Οἱ ὅροι τῆς Συνεργασίας μένουσι ὡς ἔστι. Μόνον πού θὰ ἐφαρμοσθῶν τὴν πολλὴ αὐστηρότητα καὶ σὰς τοὺς ὑπεθυμίζω:

Α'.—Τὰ κομμάτια πρέπει νὰ εἴναι ὅσον ἔλτετε φιλολογικά, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴναι καὶ κατάλληλα διὰ τὸ περιοδικόν μας. Θέματα κατάλληλα μόνον διὰ περιοδικὰ μεγάλων. δὲν δημοσιεύονται.

Β'.—Τὰ κομμάτια πρέπει νὰ εἴναι σύντομα: Μισὴ στίχη ὡς τρία τέταρτα το πολὺ. Τὰ ἐκτενέστερα δὲν ἔχουν

τῆς ταινίας τῶν ἐπιστρεφόμενων φύλλων, διὰ νὰ γνωρίζω ποῖος εἶναι ὁ ἐπιστρέφων καὶ νὰ τὰ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν του.

ΚΙΜΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γονομίου ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ ἐγγραφεύς ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγων ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ἐλπίζε; νὰ δημοσιευθῶν παρὰ ἐκτάκτως (ὅταν π. χ. δὲν ἔχω ἄλλα νὰ γράψω τὴν Σελίδα, πρᾶγμα σπανιότατον).

Γ'.—Τὰ κομμάτια, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Παιδικῶν Πνευμάτων, πρέπει νὰ εἴναι πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα. Ὅποιοι μὲ γράσῃ καὶ μὲ κάμῃ νὰ τοῦ δημοσιεύσω ἔξο πρᾶγμα γιὰ δικό του, ἔτιμω ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Σελίδα ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου.

Δ'.—Τὰ κομμάτια πρέπει νὰ εἴναι καθαρά καὶ προσεκτικὰ γραμμένα, μὲ μεγάλα γράμματα εὐανάγνωστα, ἀπὸ τὴν μὴ μόνον ὀφθ τῶν χαρτίου καὶ μὲ πλατὺ περιθώριον (γιὰ τὰς διορθώσεις πού κάνω.) Κομμάτια δυσανάγνωστα, ἀκατάστατα, στενογραφεύμενα, μὲ ἄσπρα μελάνια, μὲ στυλίσματα, μὲ μουντίζουρες, θὰ πετιοῦνται στὸ καλάθι.

Ὁλ' αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, γιὰτὶ σὰς; τὸ ξινάλεω, φέτος θὰ ἐφισκοῦσθον αὐστηρότατα.

Ὅριστε! Καταγγεῖται ἀντιγραφῶν πέφτον σὰ βροχί. Μοῦ καταγγέλλεται ἓνα Παιδικὸν Πνεῦμα τῆς

Ἐφ' ἧς ἡ ἐπιστολὴ μου ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς:
Βενετοῖνικη Γονδοιέρα, Φρουρὸς
τῆς Ἑλλάδος, Θλιβερά Ἀνάμνησις,
Ἐπιτάφος, Γαλάζιος Οὐρανός, Ἐλ-
ληνικὸ Τρόπαιο, Ἀρης, Ἐλεύθερη
Πατρίδα καὶ Τεῦθρας. — Ἐξετέλεσα
τάς παραγγέλων των καὶ τοὺς εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀ-
νανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α ἀνήκουν εἰς ἀγάθια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ
εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μόγος, ἀ.
(3+7). Κίσσα, κ. (ΝΑ). Λιχούδα,
κ. (Σεν).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
διὰ τὰς περιπλοκὰς 10 λεπτὰ ἢ λέξεις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλάξουν:
ἢ Θλιβερά Ἀνάμνησις μετὰ τῇ
Λευτερίᾳ, Μελαγχ. Ὀδοιπόρ., Με-
λαγχ. Κορφατιστ. — ὁ Ἄγγελος τοῦ
Πόνου μετὰ Ἀλκην, Φαλακα, Σπα-
ραφοντιστὴ, Ἐλληνοπόνυρον, Ἰουδίθ,
Γιάν. Ἀγιάν. — ἢ Ἐλεύθερη Πα-
τρίδα μετὰ Νόταν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Ἀδα Ἀρλεκίνου (σὲ
συγγαίῳ διὰ τὴν ὁμολογίαν, ἄλ-
λὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο σπου-
δαῖο διὰ νὰ τιμωρηθῇς) Οἰδίποδα
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) περιμένω καὶ
τὸ ὑπόλοιπον δρ. 12) Βοσπορίδα
(ἐλήφθησαν) Πανελλήνιον Ὀνειρον
(μὰ τί ἐγνοεῖς καὶ σὺ μετὰ τὴν
ἡλικίαν; τὸ φῶς τοῦ βέλους) γιατί
φαντασσοῦν ἂν ἐπερτε ὁ ἥλιος ὁ ἱ-
διος...) Κόδριγκτον (εὐχαριστῶ
διὰ τὸ Καταστατικόν) ἄμα εἰδο-
ποιήσης τὸ ταχυδρομεῖον ὅτι ὁ ἀ-
ριθμός σου εἶναι 31 καὶ ὅχι 3,
ὅτι τὰς λαμβάνης) Νεφέλην (σοὺ
ἐγράψαμεν τὴν 22 Ὀκτωβρίου)
Θσμ. Νάλ. (τὸ καίμενο τὸ Φεγγα-
ρόπαιδο, πόσο με λύπησε ὁ θάνα-
τός σου!) Ψηλορείτην (ἡ ἀποστολὴ
γίνεται ἀνελλιπὴς) παῖτε τὸ τα-
χυδρομεῖον σας) Βαροβαρόμον
Ἑλλάδα (3445) Σφονγγαράν (τὶ
δυστύχημα: μετὰ τὰ λόγια νὰ σὲ συλ-
λυπηθῶ!) Κόκκινον Βράχον (ὥραϊο
τὸ Καταστατικόν σας) καὶ τώρα
ἐμπρός, ἔργα) Τοιανταφυλίαν (τὸ
μόνο γιατρικὸ εἶναι νὰ μὴ παίρ-
γης κατὰκαρδὰ πρᾶγματα ἀσήμε-
ρα) Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἀγρονομη-
σαν Ὑπαρξιν (ἔστειλα ἐκ νέου)
Λυγαριάν (καὶ τὸν ἀδελφόν σου
τὸν ὑπολογιστὴν, καὶ σένα, πολλὴ
σὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγά-
πην) Ἀλκην, Ἀστέρην τῆς Μακεδο-
νίας κλπ. κλπ.

Γ. Ε. Μελανδ., Ἐμμ. Α. Πιτσ.,
Μαργ. Α. Ανδ., Ἀνδρ. Α. Βαμβ.,
Μαργερίτ Βιολί, Ναντόπουλο τοῦ
Βοσπόρου, Σεπεσ. Ἀρόρον, Σβέντζον
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἐλεύθερον Θράνα, Ζοῦντεξ, Με-
γάλην Ἑλλάδα (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοῖξα μετὰ
τὴν 11ην Νοεμβρίου, θ' ἀπαντήσω
εἰς τὸ προσεχές.

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου

τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ "Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ,"

Πλουσιώτατα εἰκονογραφημένον

Ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ἐπίσης, ξαναρχίζουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» αἱ κοσμογάπητοι

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ τοῦ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1830ν Διαγωνισμοῦ
Λύσεων 7)βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις
δενταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰανουαρίου, ἀλλὰ
καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ,
ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

684. Δελφίνος

Ἀπὸ Προφήτην τῆς Γραφῆς
Μόλις ἐπὶ ῥομ. ἀφαιρῶ,
Κι' εὐδοκάζει παρθευθῇ
Κίποιο λουλοῦδι ταπεινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολέως

685. Μεταγραμμτισμός

Πλοῖο καθυστερῶ δὲν εἶμαι,

Ὅμως πλέω στὸ νερό.

Ἀν μάλ' ἄλλ' ἐν γράμματι,

Νησί βέβαιος μυθικό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Κλεφτὴν τοῦ Μοῦα

686. Αναγραμμτισμός ἐν Με-

ταγραμμτισμοῦ.

Ἐνός ἐκ τῶν ἐπτά σφῶν

Τὸ πρῶτον γράμ. ἄλλ' ἄλλ' αἰ

Καὶ τὰ ἄλλα ἀνακαταίνεις

Καὶ βραχέως παλαιὸν

Στὸ θρόνον τοῦ ἀναβίβεις

Καὶ δὲν τὸ μετανοιώνεις.

Ἐτάλη ἀπὸ τὸ Ἀγαθὸν

687. Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτον, ὁμιλον, λῦτα, δηλοῖ

Τὸ δευτέρον μου τροφὴ γλυκεῖα

Τὸ τρίτον γυμνασμοῦ πῶς ὠρελεῖ

Καὶ τὰ ἄλλα Κόστος εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τῆς Νίκης

688. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

691. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέξῃ, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν βσι-
λισσαν βραβύχων:

1, Ρωμαῖος ἱστορικός, 2, Σημεῖον

τῆς σφαίρας, 3, Ποταμός τῆς Ἑλλά-
δος, 4, Βασιλισσα βραβύχων, 5, Φίλος

τοῦ Χριστοῦ, 6, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας,

7, Μυθικός ἱππός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρίωνος τοῦ Κιθαροφῶ

692. Ἐλαιοσύφωνων

α ι ο - α α - α α - ο ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Εἰρήνης

693. Γρίφος

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάλιστα
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάμπος δρ. 2) Πέτρος
δρ. 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξεις, μετὰ
4ε στοιχεῖα λέξ. 30 καὶ μετὰ 4ε λέξ.
0. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—653]

Ναυτοπούλα, Πανελλήνιος Ἐλ-

πίς, ἂν χωριστήκαμε, ἡ ἀγάπ-

μᾶ, ἐνώνει ἀρμονικώτερα. — Λυγα-

ριαντὴν Ἰδεώδες, Πανελλή-

νιος Ἐλπίς, τὰ χλικά μου εὐχα-

ριστῶ. — Ἀντιπρόθεσιν Δευτε-

ρη

[10'—654]

ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Κατέρχονται στὸ Δημοφύρισμα, ἐν-
πιστοῦσι ὅτι θέλουνε τὴν τῆς δευ-

της ὑποστηρίξεως.

[10'—655]

Εὐχέων ὑποψήφισμα στὸ Δημοφύ-

ρισμα, περιμένω ἀπὸ ὅλους μὴ λυ-

κὴ ψήφω. — ΓΙΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[10'—657]

Οὐχί, Ἀλφίς τοῦ Ὁραίου, δὲν ἐφρ-

πάγους, τούναντι εἶμαι τόσον ζ-

στή. — Μαγευτικὸν Σελήνοφω-

[10'—658]

Διαπλάσις! Ἀνδείξτε πάντες

τὸ ἸΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. Νίκη!

[10'—659]

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ

δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των δ-

εὐθύνων εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀπ-

στέλλοντας καὶ λεπτὰ 50 διὰ τὴν

ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλα

δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀνάπτυ-

κὴν φυλλαδίων των.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 οδὸς Εὐρωπαϊκῆς, Ἀθῆναι.

Τυπώνονται ὁλονὲν οἱ:

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,”

τοῦ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

εἰς χίλια μόνον ἀντίτυπα. — Τὸ βιβλίον θὰ
εἶνε ἑτοιμον περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕἶΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΚΤΟΙ

μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων.

Τιμᾶται ΔΡ. PENTE